

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. J. N.**, zast. Mgr. Vratislavem Urbáškem, advokátem se sídlem Národní 973/41, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 12. 2014, čj. 5443/M/14, 82278/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2017, čj. 5 A 26/2015-48,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2017, čj. 5 A 26/2015-48, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 21. 10. 2011 k žalovanému žádost o vývozní povolení do Kanady pro šest exemplářů amazoňana haitského, čtyři exempláře amazoňana jamajského a dva exempláře amazoňana černozobého. Deklaroval, že jedinci se narodili a byli odchováni v zajetí. K žádosti přiložil registrační listy papoušků, včetně registračních listů jejich rodičů. Zásadní pro posouzení žádosti bylo stanovisko vědeckého orgánu, Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „Agentura“). Agentura vydala k věci dne 5. 12. 2011 nesouhlasné stanovisko. Upozornila na to, že se jedná o vzácné a ohrožené exempláře a že se prokazatelně s jedinci stejného druhu nelegálně obchoduje (74 kusů vajec bylo v roce 2011 zabaveno na vídeňském letišti). Proto Agentura uzavřela, že dokud nebude přesvědčena o legálnosti původu exemplářů, nemůže potvrdit, že vývoz exemplářů nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu. K prokázání původu exemplářů Agentura doporučila provést paternitní testy DNA. Ve vyjádření ze dne 5. 3. 2012 Agentura

doplnila, že paternitní testy DNA jsou jediným nezpochybnitelným způsobem prokázání původu exemplářů. Žalobce se stanovisky nesouhlasil, zpochybňoval údaje uvedené ve stanoviscích i požadavek na provedení testů DNA. Poukazoval na to, že tento požadavek zbytečně prodlužuje řízení o žádosti, a že testy jsou drahé. Test DNA by měl správní orgán vyžadovat pouze za situace, kdy v konkrétním případě existuje důvodné podezření o nelegálním původu exemplářů.

[2] Žalovaný žádost žalobce o vydání vývozního povolení zamítl. Žalobce podle jeho názoru nedoložil, že se jedná o exemplář narozené a odchované v zajetí. Registrační listy, které přiložil k žádosti, legální původ papoušků nedokládají. V souladu se stanoviskem Agentury považoval žalovaný za nezbytné provést paternitní testy DNA. Ministr k rozkladu žalobce rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nedostatků odůvodnění a procesních pochybení v průběhu správního řízení. Nové rozhodnutí žalovaného ale již potvrdil a ztotožnil se s názorem, že Agentura nemohla vydat kladné stanovisko, jelikož žalobce neprokázal deklarovaný původ exemplářů. Přisvědčil námitce žalobce, že žalovaný ho formálně nevyzval, aby k žádosti předložil testy DNA. Podle názoru ministra však tato procesní vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

II. Řízení před městským soudem

[3] Městský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 5. 12. 2014 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že po obdržení negativního stanoviska v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu již nebylo třeba provádět další dokazování. Jednou z podmínek pro udělení vývozního povolení je totiž předložení kladného stanoviska, negativní stanovisko je tedy samo o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce.

[4] Podle městského soudu však nebylo možné negativní stanovisko vydat dříve, než se ve správním řízení prokázal skutečný původ exemplářů. Stanovisko je tedy podle soudu založeno na tom, že Agentura neví, jaký je skutečný původ vyvážených papoušků. Soud je přesvědčen, že nejistota ohledně klíčové otázky v dané věci nemůže být dostatečným důvodem pro vydání negativního stanoviska. Pokud by se prokázalo, že papoušci se skutečně narodili v zajetí, neexistuje žádný důvod, proč by mělo být stanovisko negativní. Soud přiznal, že do pravomocí Agentury nepatří určování původu vyvážených papoušků. Tato otázka má být předmětem dokazování ve správním řízení. Pokud však Agentura neměla v této otázce jisto, měl nejprve tuto otázku zjistit žalovaný ve správním řízení prostřednictvím výzvy podle § 45 odst. 2 správního řádu. Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalovaného, že žalobce ve vyjádření k závaznému stanovisku Agentury ze dne 27. 2. 2012 odmítl testy DNA provést. Podle soudu z vyjádření vyplývá, že žalobce sice s testy DNA nesouhlasí, ale případně je umožní.

[5] Městský soud se vyjádřil také k samotnému požadavku na provedení testů DNA. Dospěl k závěru, že vyžadování tohoto testu je na uvážení správních orgánů. Upozornil, že požadavek na testy DNA s ohledem na svou nákladnost a zátěž pro živočichy musí být dostatečně a přesvědčivě odůvodněný. Konkrétně však neposuzoval, zda byl požadavek na provedení testu DNA v nynější kauze dostatečně odůvodněný. Dospěl totiž k závěru,

pokračování

že rozhodnutí žalovaného musí být zrušeno již proto, že Agentura vydala negativní stanovisko, přestože panovala nejistota ohledně klíčové otázky - původu papoušků.

III. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní předně namítá, že se městský soud nepřípustně zabýval věcnou stránkou odůvodnění stanoviska Agentury. Dále odmítá jako zcela nesprávný názor městského soudu, podle kterého je negativní stanovisko postaveno na tom, že Agentura neví, jaký je skutečný původ exemplářů. Negativní stanovisko vychází ze skutečností, že všechny tři druhy karibských amazoňanů jsou v chovech velmi vzácné, legální mezinárodní obchod představuje pouze několik jedinců ročně, a že dva z těchto druhů jsou prokazatelně předmětem nelegálního obchodu. Tyto skutečnosti v kombinaci s nejistotou ohledně deklarovaného původu mohly být s ohledem na princip předběžné opatrnosti podkladem pro vydání negativního stanoviska Agentury.

[7] Stěžovatel podotýká, že Agentura mohla vydat kladné stanovisko, pouze pokud by byla nezpochybnitelně ubezpečena o deklarovaném původu papoušků, tedy jejich odchovu v zajetí. Důkazní povinnost je na straně žadatele o vývozní povolení. Na vydání vývozního povolení není právní nárok, stěžovatel je vydá pouze po splnění předepsaných podmínek. Bez testů DNA nemohla být Agentura nepochybně přesvědčena, že vývozem exemplářů nedojde k ohrožení druhu na přežití ve volné přírodě. Provedení testů DNA je zcela legitimním požadavkem, který je v souladu s právními předpisy a k prokázání rodového původu se standardně využívá. Stěžovatel uvádí, že Agentura disponovala informacemi o odmítavém postoji žalobce k požadavku na provedení testů DNA. Z pohledu vědeckého orgánu tedy nebylo na co čekat, jelikož žalobce nesplnil základní podmínku, tj. prokázání odchovu v zajetí.

[8] V další části kasační stížnosti stěžovatel napadá také několik konkrétních tvrzení městského soudu, která jsou podle jeho názoru nepřezkoumatelná.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] NSS se nejprve zabýval námitkami stěžovatele, kterými napadá rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost.

[13] Stěžovatel považuje rozsudek v části za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. V této souvislosti upozorňuje na závěr městského soudu, že žalobce nikdy nedeklaroval absolutní odmítnutí testů DNA. Současně prý městský soud na jiném místě připouští, že žalobce považuje testy DNA za zbytečné. NSS tyto závěry neshledal nesrozumitelnými. Prohlášení žalobce o nadbytečnosti testů DNA nevylučuje závěr městského soudu, že žalobce nikdy provedení testů DNA absolutně neodmítl.

[14] Nesrozumitelný je prý také závěr městského soudu, že registrační listy nemohly být důkazním prostředkem o původu exemplářů, a naproti tomu závěr, že registrační listy nejsou nezpochybnitelným důkazem. NSS zjistil, že městský soud se použitelností registračních listů jako důkazního materiálu zabývá na straně 7 rozsudku. Jeho závěry se ale liší od toho, jak je parafrázuje stěžovatel. Městský soud uvádí, že *„podle § 23 odst. 3 zákona o obchodování s ohroženými druhy registrační list není úředním potvrzením o zákonném původu exempláře*". Připouští však, že *„na druhou stranu z tohoto ustanovení nijak nevyplývá, že by registrační listy nemohly být důkazním prostředkem, ze kterého lze původ dovodit*". Na jiném místě ale dodává, že *„registrační listy nebo chovatelské záznamy nejsou však nezpochybnitelným důkazem prokazujícím původ papoušků*". NSS tyto závěry nepovažuje za nesrozumitelné, městský soud připustil, že registrační listy mohou sloužit jako důkazní prostředek, nejedná se však o přímý důkaz, který jednoznačně potvrzuje původ papoušků.

[15] Podle stěžovatele je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tvrzení městského soudu, že stanovisko Agentury je nedostatečně odůvodněné. NSS připouští, že toto tvrzení je matoucí, jelikož z následného odůvodnění tohoto závěru vyplývá, že městský soud se neztotožňuje se samotnými důvody vedoucími k vydání negativního stanoviska, nikoliv s kvalitou odůvodnění stanoviska. Podle NSS však celkově z rozhodnutí jasně vyplývá, v čem městský soud spatřoval vady stanoviska Agentury (srov. zejména bod [4] výše).

[16] NSS zdůrazňuje, že zrušení soudního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze soudní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Odůvodnění rozsudku městského soudu vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry. Rozsudek městského soudu tedy není nepřezkoumatelný.

[17] Dále NSS posoudil námitku stěžovatele, že městský soud nepřípustně přezkoumal věcnou stránku stanoviska Agentury.

[18] Městský soud v napadeném rozsudku odkázal na judikát ze dne 29. 5. 2013, čj. 6 As 80/2012-49, věc *B.A.R. – REPTOFILIA*, který se v bodech 27 a 28 zabývá otázkou soudního přezkumu stanoviska Agentury. NSS zde mj. konstatoval, že *„soudy nepřezkoumávají stanoviska Agentury jako vědeckého orgánu CITES po odborné stránce. K tomu ostatně nedisponují dostatečnými odbornými znalostmi. Nelze však akceptovat, že by stanoviska takto konstruovaných vědeckých orgánů stála zcela mimo jakýkoli soudní přezkum.* [...] *soudům přísluší posuzovat, zda je odborné stanovisko vědeckého orgánu (ať kladné či*

pokračování

záporné) dostatečně logicky a přesvědčivě odůvodněno a zda nepřekračuje obecný zákaz libovůle a svévole, neboť bez efektivní soudní ochrany by nebylo možné se úspěšně bránit proti excesům".

[19] NSS je přesvědčen, že městský soud přezkoumal stanovisko Agentury v rozsahu vymezeném v citovaném rozsudku. Agentura v odborném stanovisku u jednotlivých druhů papoušků popsala velikost populace, situaci v místě jejich přirozeného výskytu, stav odchovu v ČR a jejich atraktivnost z hlediska mezinárodního obchodu. Na základě těchto skutečností dospěla k závěru, že je třeba provést testy DNA k prokázání žalobcem deklarované paternity u vybraných exemplářů, a že do té doby nemůže vydat kladné stanovisko. Městský soud stran stanoviska Agentury nejprve dovodil, že ho nebylo možné vydat, aniž bylo zřejmé, jaký je skutečný původ papoušků. Následně dospěl k závěru, že požadavek na provedení testů DNA spadá do vlastního uvážení správního orgánu, musí však být dostatečně odůvodněn. Podle NSS tyto závěry nijak nezasahují do odborných poznatků a úvah, které Agentura uvádí ve stanovisku.

[20] Následně NSS přistoupil k přezkumu stěžejní námitky. Stěžovatel napadá závěr městského soudu, podle něhož bez znalosti skutečného původu papoušků nebylo možné vydat negativní stanovisko a bylo nezbytné nejprve tuto otázku zjistit ve správním řízení prostřednictvím výzvy podle § 45 odst. 2 správního řádu.

[21] NSS předně konstatuje, že předmětem posouzení správního řízení byla žádost žalobce o vydání vývozního povolení specifických druhů papoušků zařazených do přílohy B nařízení Rady (ES) č. 338/97[1]. Podle čl. 5 odst. 4 tohoto nařízení *smí být vývozní povolení exemplářů druhů, je jsou zařazeny do příloh B a C,* [...] *vydáno teprve poté, kdy došlo ke splnění podmínek uvedených v odst. 2 písm. a), b), c) bod i) a písm. d)*. Podle čl. 5 odst. 2:

> Vývozní povolení pro exempláře druhů zařazených do přílohy A smí být vydáno pouze po splnění těchto podmínek:
> a) příslušný vědecký orgán písemně oznámil, že odchyt či sběr exemplářů ve volné přírodě nebo jejich vývoz nebude mít škodlivý účinek na stav zachování druhu nebo na rozsah území, na kterém se příslušná populace daného druhu vyskytuje;
> b) žadatel předloží dokumenty dokazující, že exempláře byly získány v souladu s právními předpisy o ochraně dotyčných druhů; v případě, kdy se žádost podává v jiném členském státu, než ze kterého exemplář pochází, slouží jako důkaz potvrzení, v němž je uvedeno, že exemplář byl získán z volné přírody v souladu s právními předpisy, které platí na území takového státu;
> c) výkonný orgán se přesvědčí, že:
>
> i) jakýkoli živý exemplář bude tak připraven a přepravován, aby se minimalizovalo nebezpečí zranění, poškození zdraví nebo krutého zacházení; a
> ii) — exempláře druhů, které nejsou zařazeny do přílohy I úmluvy, nebudou využívány k převážně komerčním účelům; nebo
> — v případě, kdy se do země, která je smluvní stranou úmluvy, vyvážejí exempláře druhů uvedených v čl. 3 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, bylo vydáno dovozní povolení;
> a
> d) výkonný orgán členského státu po konzultaci s příslušným vědeckým orgánem dospěje k názoru, že neexistují žádné další okolnosti týkající se zachování druhu, které mluví proti vydání vývozního povolení.

[1] Nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi (Úř. věst. L 61, 3. 3. 1997, s. 1-69).

[22] Agentura jako příslušný vědecký orgán (§ 27 zákona č. 100/2004 Sb., o obchodování s ohroženými druhy) nevydala kladné stanovisko podle čl. 5 odst. 2 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 338/97, jelikož nebyla přesvědčena o legálním původu papoušků, tedy že se papoušci narodili a byli odchováni v zajetí, jak deklaroval žalobce v žádosti. Podmínky, na základě kterých je možné považovat exemplář za živočišný druh narozený a odchovaný v zajetí, stanovují čl. 54 a 55 nařízení Komise (ES) č. 865/2006[2].

[23] NSS podotýká, že se v souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi zabýval pouze otázkou, zda mohla Agentura vydat negativní stanovisko, aniž se prokázalo, jaký je skutečný původ papoušků, a zda bylo nezbytné žalobce vyzvat podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění nedostatků žádosti. Právě a pouze z těchto důvodů totiž městský soud zrušil napadené správní rozhodnutí. NSS se v nynější kauze nezabýval oprávněností požadavku Agentury na předložení testů DNA a s tím souvisejícími kasačními námitkami. Tato skutečnost nebyla zrušovacím důvodem a městský soud se k ní vyjádřil pouze v obecné rovině, bez posouzení konkrétních okolností nynější kauzy.

[24] NSS se neztotožňuje se závěrem městského soudu, že Agentura nemohla vydat negativní stanovisko dříve, než se ve správním řízení prokázal skutečný původ papoušků. NSS si je vědom toho, že Agentura není nevede správní řízení (viz rozsudek ve věci *B.A.R. – REPTOFILIA*, bod 24), a proto nemůže ani provádět dokazování ve správním řízení. Jako vědecký orgán pouze vydává na žádost správního orgánu v mezích své funkce odborná stanoviska (srov. § 27 zákona o obchodování s ohroženými druhy). Rozsah požadovaných informací a směr dokazování ve správním řízení však závisel právě na odborném posouzení Agentury ve stanovisku (srov. výše cit. rozsudek *B.A.R. – REPTOFILIA*, bod 28). Teprve Agentura na základě odborných úvah ve stanovisku dospěla k závěru, že podklady přiložené k žádosti nejsou dostatečnými důkazy a doporučila provedení paternitních testů DNA.

[25] Protože Agentura neměla dostatek důkazů o původu papoušků, byla oprávněna vydat negativní stanovisko, a to s ohledem na formulaci článku 5 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/97, podle kterého smí být vývozní povolení vydáno, pouze pokud *vědecký orgán písemně oznámí, že* [...] *vývoz nebude mít škodlivý účinek* [...]. Toto ustanovení zohledňuje zásadu předběžné opatrnosti zakotvenou v čl. 191 odst. 2 Smlouvy o fungování EU (dříve čl. 174 Smlouvy o ES), podle kterého *je politika Evropské unie v oblasti životního prostředí zaměřena na vysokou úroveň ochrany, přičemž přihlíží k rozdílné situaci v jednotlivých regionech Unie. Je založena na zásadách obezřetnosti a prevence*. Podle čl. 5 odst. 2 písm. a) nařízení č. 338/97 tedy vědecký orgán nemusí dojít k závěru o škodlivém účinku dovozu, aby mohl vydat negativní resp. nesouhlasné stanovisko. Nesouhlasné stanovisko vydá vždy, když nebude moci, ať již z jakýchkoliv důvodů, s jistotou potvrdit, že vývoz nebude mít škodlivý účinek (obdobně srov. výše cit. rozsudek *B.A.R. – REPTOFILIA*, body 29 a 30).

[26] NSS odmítá závěr, že negativní stanovisko bylo skutečností, která by podle § 51 odst. 3 správního řádu znemožňovala žádosti vyhovět a vedla bez dalšího k jejímu

[2] Nařízení Komise (ES) č. 865/2006 ze dne 4. května 2006 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES) č. 338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s těmito druhy (Úř. věst. L 166, 19. 6. 2006, s. 1-69).

zamítnutí. Nedostatek důkazů o původu papoušků bylo možné v souladu s odborným názorem Agentury zhojit předložením testu DNA. V takovém případě by bylo možné věc opětovně předat Agentuře k posouzení. Správní orgán byl tedy povinen dát žalobci prostor ke zohlednění stanoviska Agentury a k prokázání původu papoušků způsobem požadovaným ve stanovisku, důkazní břemeno ohledně prokázání původu papoušků však bylo na straně žalobce jakožto jejich držitele (srov. § 54 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2013, čj. 4 As 79/2013-43, body 19 a 23). V opačném případě by totiž porušil zásadu veřejné správy jako služby veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu). NSS je přesvědčen, že správní orgány této povinnosti dostály přesto, že žalobce podle § 45 odst. 2 správního řádu formálně nevyzvaly k doložení paternitního testu DNA.

[27] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce měl příležitost seznámit se se stanoviskem ze dne 5. 12. 2011, ve kterém Agentura podmínila vydání kladného stanoviska provedením paternitních testů DNA. Stěžovatel přeposlal stanovisko k vyjádření žalobci e-mailem ze dne 21. 2. 2012. Dále v oznámení ze dne 15. 4. 2013 stěžovatel žalobce informoval o skončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a nahlížení do spisu. Nutno podotknout, že ministr dbal důsledně na to, aby měl žalobce možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Ministr zrušil původní rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí žádosti ze dne 21. 3. 2012 mj. proto, že stěžovatel nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu a neupozornil žalobce, že již shromáždil dostatek podkladů. Rovněž z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení vyplývá, že si byl požadavku na provedení paternitních testů DNA vědom. Na tento požadavek reagoval poprvé již ve vyjádření ze dne 22. 3. 2012, ve kterém konkrétně uvedl: „*V požadavku na testy paternity spatřuji jen snahu oddálit rozhodnutí minimálně o 2 měsíce a poškodit mě finančně – 1 pták – 8.000,- Kč (mládě + 2 rodiče) a chovatel zatím ztratí o dovoz zájem. Nesmyslný požadavek na testy paternity u amazona pretrei a rhodocorytha mě stál 25.000,- Kč a mláďata mám stále doma – o papoušky v Evropě není zájem. Já jsem původy řádně prokázal, a pokud má vědecký orgán pochybnosti, může si testy – na své náklady – udělat sám, já to umožním. Jinak je odmítám.*“

[28] Žalobce tedy ve vyjádření výslovně odmítl tyto testy sám a na své náklady provést. Na tomto názoru setrval také poté, co ho v oznámení ze dne 22. 3. 2013 stěžovatel informoval o tom, že původní rozhodnutí stěžovatele ze dne 21. 3. 2012 bylo rozhodnutím ministra zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Současně žalobci sdělil, že je oprávněn navrhovat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko. Ve vyjádření ze dne 18. 3. 2013 žalobce výslovně uvedl, že „*není důvod provádět paternitní testy* [...]. *Správní orgán by měl vyžadovat test paternity pouze za situace, kdy je zde důvodné a doložitelné podezření o nelegálním původu exempláře, přičemž tato situace u účastníka zcela prokazatelně nenastala* [...]“.

[29] NSS se neztotožňuje se závěry městského soudu, že žalobce nikdy provedení testů DNA absolutně neodmítl. Žalobce výslovně ve vyjádření ze dne 22. 3. 2012 odmítl provést testy DNA na vlastní náklady, připustil pouze možnost, že by testy sám na své náklady provedl stěžovatel. Stejně tak z vyjádření ze dne 18. 3. 2013 jasně vyplývá, že žalobce s provedením testů DNA na své náklady nesouhlasí.

[30] NSS tedy vzhledem k odmítavému názoru žalobce k pořízení paternitních testů DNA nepovažuje za nezákonné, že ho správní orgány po vydání negativního stanoviska již formálně podle § 45 odst. 2 nevyzvaly k předložení tohoto důkazu. Žalobce si byl vědom toho, že Agentura podmínila vydání kladného stanoviska předložením testů DNA a proti tomuto požadavku soustavně v průběhu řízení brojil.

[31] NSS uzavírá, že s ohledem na vše výše uvedené na rozdíl od městského soudu nepovažuje za nezákonnou vadu řízení, pokud Agentura vydala k záměru žalobce negativní stanovisko a stěžovatel následně nezaslal žalobci výzvu podle § 45 odst. 2 správního řádu k předložení důkazu testy DNA.

[32] NSS opětovně podotýká, že se nemohl zabývat otázkou prokázání deklarovaného původu papoušků, zejména oprávněností požadavku na předložení paternitních testů DNA a skutečností, zda je tento požadavek ve stanovisku Agentury a rozhodnutí stěžovatele řádně zdůvodněn. Tato otázka byla vznesena v dalších žalobních bodech a bude předmětem řízení před městským soudem.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Kasační stížnost je tedy důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. NSS napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu